

VÝTAH

ZE ZUŠ VEVEŘÍ

VÝBĚR Z UPLYNULÝCH AKCÍ

Hraje celá rodina | Školní ples
Slavnostní koncerty | Divadlo
Z výtvarných šuplíků

ROZHOVOR (na rozloučenou)

Jiří Pacner

SOUTEŽE ZUŠ

Proč a o čem to je?

AMBASADOŘI 2025/2026

Seznamte se s novými
čestnými zástupci naší ZUŠ

Vtipy a křížovka

Slavnostní předání titulu našim novým ambasadorům. Více o nich na str. 22

SLOVO ŘEDITELE

Milí rodiče, milí žáci, milí přátelé školy,

když člověk prochází chodbami školy v těchto týdnech, má pocit, že se snad zastavit ani nedá. V jedné třídě zkouší malý trumpetista svůj první koncert, vedle vzniká taneční choreografie, o patro výš se ozývá zpěv, klavír, smích i soustředěné ticho před vystoupením. A právě tohle je možná největší důkaz, že naše škola žije naplno.

Letošní rok je pro nás mimořádný. Oslavujeme 75 let existence ZUŠ Veveří. Sedmdesát pět let příběhů, lidí, talentů, odvahy a práce. Škola, která vznikla v roce 1950 v nelehkých podmínkách, prošla mnoha změnami, ale jednu věc si nese pořád – víru, že umění má smysl.

Mám obrovskou radost, že i letos je o naši školu tak velký zájem. Do talentových zkoušek se přihlásilo přes 350 dětí. To je číslo, které nás těší, ale zároveň zavazuje. Je krásné vidět, že rodiče stále hledají pro své děti něco hlubšího než jen rychlou zábavu. Že chtějí, aby jejich děti tvořily, přemýšlely, učily se trpělivosti, spolupráci, odvaze vystoupit před lidmi i schopnosti naslouchat druhým.

A právě naši žáci nám každý den ukazují, kolik talentu, energie a lidskosti v sobě mají. Máme za sebou desítky koncertů, vystoupení, vernisáží, soutěží a projektů. Některé byly komorní, jiné velké a slavnostní. Někdy jde o první tón malého dítěte, jindy o výkon, který obstojí na mezinárodní úrovni. Ať už je to ale cokoliv, vždy za tím stojí obrovské množství práce žáků i pedagogů.

Když se podívám na letošní úspěchy našich žáků, mám skutečně radost. Ne kvůli diplomům samotným, ale kvůli tomu, co za nimi je. Hodiny cvičení, překonávání nervozity, hledání vlastního výrazu, podpora rodičů, trpělivost učitelů. Soutěže pro nás nejsou měřítkem lidské hodnoty. Jsou příležitostí růst, učit se a získávat zkušenosti, které přesahují do každodenního života a budoucnosti žáků v mnoha oblastech. A právě v tom vidím jejich největší smysl. Naši žáci opět dokázali, že umění na ZUŠ může mít vysokou úroveň a přitom si zachovat radost, lidskost a přirozenost.

Velkou radost mi dělá i to, jak moc je dnes škola otevřená veřejnosti a městu. Nejsme zavřená instituce za dveřmi učeben. Jsme součástí kulturního života Brna. Koncertujeme v Besedním domě, v Sále Milosrdných bratří, v divadlech, galeriích, kavárnách i venku na ulici. Připravujeme happening ZUŠka na vzduchu, spolupracujeme s orchestry, festivaly i zahraničními partnery. A stále více si uvědomujeme, že naše škola už dávno přesahuje vlastní budovu.

Přesto právě budova školy je dnes jedním z témat, která intenzivně řešíme. Možná to znáte sami – někdy máte pocit, že vaše dítě roste rychleji než prostor kolem něj. A podobné je to i u nás. Škola se rozvíjí, přibývá aktivit, koncertů i žáků, ale naše možnosti už začínají být malé. Současný koncertní sál má kapacitu přibližně 50 míst, orchestry často zkouší v jiných prostorách a koncerty pořádáme po celém Brně, protože se jednoduše všichni nevejdeme. Proto připravujeme studii nové přístavby školy – s novým koncertním sálem pro přibližně 120 lidí, novými učebnami, výtahem a bezbariérovým vstupem. Je nám ale jasné, že podobné projekty nejsou otázkou několika měsíců. Je to běh na dlouhou trať, plný jednání, hledání možností financování i určité nejistoty. Přesto věříme, že má smysl o takové věci usilovat.

Nejde jen o stavební projekt. Je to představa školy, která bude připravená na další desetiletí. Školy, která nabídne důstojné zázemí dětem, rodičům, pedagogům i veřejnosti. Místa, kde se bude dobře tvořit, setkávat i růst. A i když dnes nevíme, jak dlouhá cesta před námi je, budeme se snažit udělat maximum pro to, aby jednou tato vize mohla vzniknout.

Když se někdy večer po koncertě škola pomalu utiší, uvědomím si jednu věc. To nejdůležitější na ZUŠ nejsou zdi ani sály. Jsou to lidé. Děti, které mají odvahu tvořit. Pedagogové, kteří dávají práci obrovský kus sebe a svého času. Rodiče, kteří své děti podporují. A všichni ti, kteří věří, že umění není luxus navíc, ale přirozená součást života. Děkuji vám za důvěru, podporu a energii, kterou škole dáváte. Díky vám má ZUŠ Veveří svou atmosféru, své příběhy i svou duši.

A já se moc těším na všechny další koncerty, vystoupení, setkání i obyčejné chvíle, které nás ještě čekají.

S přátelským pozdravem
MgA. Vladimír Halíček, MBA, Ed.D.,
ředitel školy

ZUŠka na vzduchu 2025. Poslední roky skvělá tečka za celoročním školním snažením. Přijďte letos 17. 6.!

OBSAH

HRAJE CELÁ RODINA.....	6
ROZHOVOR – správce JIŘÍ PACNER	8
PLES ZUŠ VEVEŘÍ.....	11
SLAVNOSTNÍ KONCERT LETOS DVOJMO A S LIPSKEM	14
CO JSME OBJEVILI VE VÝTVARNÝCH ŠUPLÍCÍCH.....	17
SOUTĚŽE ZUŠ: příležitost, nebo tlak?.....	19
DRAMAŤÁK PODLE PANÍ UČITELKY SÁRY	21
AMBASADOŘI 2025/2026	23
VTIPY A KŘÍŽOVKA	25
CO NÁS JEŠTĚ ČEKÁ.....	26

Sestavila Klára Hrivňáková, PR, media@zusveveri.cz

HRAJE CELÁ RODINA

Tento koncert je vždycky radost, ale taky velký kus zvědavého napětí. Před publikem se totiž objevují nové tváře v nejrůznějších uskupeních. Jsou to ti, kteří během roku stojí spíš v pozadí. Sourozenci, rodiče, prarodiče i strejdové malých muzikantů, kteří mají sami k hudbě blízko. A tak zatímco některého z žáků doprovodí jeden z rodičů, další přijde s celou širokou rodinou. V některých rodinách jsou profesionální muzikanti a pedagogové, v jiných spolu hrají příležitostně a jen tak pro radost.

Ačkoliv to vypadá, že jim to jde úplně samo, museli si na přípravu vyhradit čas, najít společné místo v diářích a sejít se, i víckrát, kvůli těm několika minutám. Naladit se na trpělivost, naslouchání a spolupráci. A připravit pro ostatní něco pěkného.

A pak se sejdou a je z toho nádherná mozaika příběhů, hudby, vztahů a generací. Moc si vás vážíme, milé rodiny!

Některé rodiny hudba živí...

Malá Antonie Zemenová k nám chodí na klavír. Je nenápadná, dokud nezačne hrát. Passacaglia v provedení jejich rodiny byla procítěná a profesionální. Jako sami hráči. Tatínek je klavírista, učí na Konzervatoři, na JAMU dělá doktorát, maminka je profesionální houslistka, babička byla učitelkou klavíru, dědeček klarinetista. Tomu se říká mít umění v genech.

Další „profi“ rodiny jsou Kuželovi a Halíčkoví. Anežka Kuželová s tatínkem klarinetistou a maminkou houslistkou představila speciální úpravu písničky Holka modroooká. Halíčkoví si pro nás tentokrát připravili veselou variaci na Macha a Šebestovou. Pan ředitel klavírista rád experimentuje s různými nástroji, pro tento koncert se naučil hrát na eufonium. Zato maminka, naše paní učitelka Lucie, i jejich Dominik, se věrně drží klavíru. A Kubík? Ten se s houslemi snad narodil!

Tím ale výčet našich profesionálů končí. Dospěláci zastoupení v dalších jedenácti číslech už se věnují profesně jiným tématům, přesto je hudba pro ně stále příjemnou součástí života.

... většina účinkujících ale hraje „jen“ pro radost

V pánském smyčcovém triu Koutníkových při sobě stojí jeden z našich nejmladších žáčků, záchranář a policista. Tomáškovy a tátovy housle a strejdivou basu doplnila tentokrát zpěvem i sestřička Johanka. Další houslista Jindřich připravil své číslo spolu s maminkou Jůlíí Vašků, vědkyní a lékařkou, která usedla za klavír, a se sestrou Zitou, talentovanou malířkou, která se odvážně postavila publiku s elektrickou kytarou. A tak bychom mohli pokračovat. To se někdy ani nechce věřit, jaké osobnosti mezi sebou máme, že?

Některé rodiny jsou již stálicemi na scéně a každý rok tak můžeme sledovat jejich pokroky. Třeba Žertovi, rodinná cimbálka Šachových nebo Vaňkovi se svojí multifunkční partou. Skvělou souhru předvedli také Júlia Jančová, Samuel Kolčák a Michael Jedlička s maminkami a Nela Ceplová a sourozenci Vlčkovi s tatínky.

Koncert byl pestrý nejen co profesí nebo počtu členů jednotlivých souborů, hrála se také spousta žánrů. Od baroka po současnost, od Händla po Fredyho Mercuryho. Hned v pěti číslech se objevily melodie z pohádek. Prasátko Peppu povýšila na hudební kus rodina Kotulanových. No řekněte, čekali byste v tomto žánru cembalo?

Tak teď už si možná umíte trochu představit, jak hezké a milé to bylo. Účinkování na koncertě většinou navrhuje rodině učitel, ale pokud to o vás ještě neví, přijďte s tím sami!

Na jednom speciálním koncertě za rok mají rodiny možnost se spolu sejt, sdílet, potěšit se navzájem.

ROZHOVOR – správce JIŘÍ PACNER

Po třiceti letech naši školu opouští její věrný správce Jiří Pacner. Zná ZUŠku i z pozice žáka? Proč šel na ZUŠ pracovat a co tady dělal a zažil?

Jiří, chodil jsi jako dítě do ZUŠ?

Nechodil. Jednak to tak ani nefungovalo, ani nás k tomu rodiče nevedli. Jako o něco starší kluk jsem začal projevovat zájem, tak jsem pak chodil k jednomu starému pánovi, klavíristovi, a ten mě učil na kytaru. Učil jsem se tam hrát podle akordů. Až jako dospělý, když jsem byl čerstvě tady na ZUŠce, jsem se začal učit hrát klasickou kytaru. Jeden z místních učitelů, Radim Kučera, taky klavírista, měl na Žlutém kopci soukromou ZUŠ. Tam jsem začal docházet.

Takže jsi nastoupil do jedné ZUŠ jako správce a do druhé jako student?

Ano, ano 😊

A čím jsi chtěl být, když jsi byl malý?

Marně vzpomínám... Jako dítě jsem hodně tíhnul k hasičům a chodil jsem dlouho k dobrovolným hasičům. Vyjížděli jsme hasit chaty a lesní požáry, samovznícené sklady uhlí nebo stohy, když lidi ještě stohy zapalovali. Tam jsem dlouho fungoval jako hasič, hodně mě to bavilo.

Po vojně jsem hodně vážně zvažoval být kriminalistou. To by mě strašně bavilo! A dostal bych se tam, ale v té době byla přísná pravidla pro přijetí. Vyhodnotili, že mám vrozenou vadu levého oka, a tak že mám smůlu. Ale to by mě teda bavilo, forenzní techniky a psychologie. Je to takové všestranné, ale zřejmě mělo být všechno úplně jinak.

Nakonec jsi ale vybudoval vlastní firmu... Jak ses dostal na ZUŠ Veveří?

Ještě jako kluk, před vojnu, jsem se vyučil instalatérem. Ale to mi nestačilo, protože jsem chtěl umět veškeré řemeslo, bavilo mě všechno, tak jsem potom později dělal tři roky elektřinu s kamarádem, který byl elektrikář, s dalším kamarádem jsem maloval. S dalším, a s tím asi nejdýl, jsem dělal veškerou stavařinu. Následně jsem nastoupil na dálkové studium v oboru Stavební provoz. A až potom, po revoluci, jsem měl vlastní firmu. Dělal jsem rekonstrukce bytů a další zajímavé práce.

Těsně předtím, než jsem nastoupil na ZUŠ, mě chtěli do jedné stavební firmy, kde pracoval můj kamarád. Dělal jsem tam asi dva roky a poslední akcí této firmy byla rekonstrukce naší ZUŠ. Tři měsíce jsme tedy dělali celou rekonstrukci. Celé léto, veškerou vodu, topení, odpady. Pak tady firma zakázku skončila, ale ještě tu byla jedna věc, a to byl koncertní sál. Na to už potřeba tolik pracovníků nebylo, tak jsem tu zůstal sám a dával to dohromady s architektem Lechnerem, který to navrhoval a měl jsem k dispozici pár řemeslníků, se kterými jsme dílo dokončili. Během té práce jsem se docela sblížil s místními i vedením školy, jak jsme se pořád potkávali a něco jsme řešili, tak mě potom oslovili, jestli bych tady nechtěl zůstat jako správce.

Měl jsem tři dny na rozmyšlenou, v pátek mi to řekli a do pondělka jsem se musel rozhodnout. Vzhledem k tomu, že jsem měl doma tři malé děti a už jsem nechtěl nikde cestovat po republice, bylo rozhodnuto.

Jaké to je, přijít s technickou praxí a myšlením mezi umělce? Máš pocit, že tyto dvě skupiny mají odlišný časoprostor.

Je to náraz, ano. Pravda je, že začátky byly hodně náročné, zvyknout si na sebe. Já jsem byl fakt řemeslník tělem i duší a navíc jsem měl na stavbách na starosti vždycky hodně lidí a co se řeklo, tak to tak bylo a muselo se tak udělat. A tady v tom uměleckém světě je to všechno úplně jinak.

Tady to prostě ráno bylo bílé, v poledne žluté, večer červené. (smích) Než jsem si zvykl na to, že se to takhle mění, různé ty náhledy, a že to je vlastně v pořádku...

Ze začátku někteří nechápali, co tu vlastně dělám, když tu byl školník a mě přijali jako správce. Časem jsme si ujasnili, že ta moje úloha je postarat se o všechno tak, aby oni mohli v klidu učit. Aby nemuseli řešit nic, aby měli všechno, co potřebují, všechny podmínky pro učení. Časem jsme si porozuměli, sedli jsme si a pochopili jsme, že jeden druhého potřebuje.

Já totiž zas potřebuji poslouchat muziku u práce. Miluju muziku, vážnou i moderní proudy a bez muziky se mi těžko dělá. A taky jsem mohl nakouknout do zákulisí divadla, výtvarky a tanečního. Pro mě to bylo něco nového. Na stavbách vidíš prostě zedníky, instalatéry, elektrikáře. Řešíš s nimi úplně jiné věci. A tady toto je zase jiný svět. Nějakou dobu jsem si na to zvykal. I zvuky jsou jiné. Když se do ztichlé budovy ozval vysoký ostrý zpěv jedné paní učitelky, úplně jsem se vylekal, nemohl jsem nejdřív vůbec identifikovat, co je to za zvuk! Měl jsem pocit, že slyším cirkulárku! Dnes vím, že je to profesionální zpěvačka s úžasnými výsledky 😊.

Pět slov, kterými bys popsal roli správce ZUŠ?

To je těžká otázka... Asi světlo, teplo, elektrika, bezpečí a funkčnost celé budovy ZUŠ. Aby prostě mohli všichni v klidu pracovat.

O co všechno se teda staráš? A co tě na tvé práci nejvíc baví?

Ještě před tím, než přišly do našeho života děti (ty pěstounské), jsem tady dělal ještě daleko víc věcí. Pracoval jsem na celý úvazek jako správce, dělal jsem bezpečnost práce, požární ochranu, byl jsem tu jako zdravotník, školil jsem učitele. Takže záběr byl poměrně velký. Teď mě to zůstalo už jen v malé míře. Starám se o veškerou dokumentaci, revize, všechno musí být v pořádku. Nejen pro papíry samotné, ale aby třeba nedošlo k nějaké havárii. Kromě toho veškerá údržba, řemeslné věci od výroby poliček nebo skládání nábytku přes vodu, elektriku, prostě aby všechno fungovalo. Občas vyrobím nějaké kulisy. A jinak veškerá komunikace s magistrátem, zřizovatelem. Pomoc při zajišťování akcí, převážení nástrojů a věcí na akce a koncerty 😊. Pohlídat dělníky, když se tu něco opravuje, provést firmu, která má za úkol řešit cokoli v budově, zkontrolovat hotové dílo...

Baví mě na tom ta různorodost. Nemám problém udělat cokoli, ať je to drobnost nebo větší zásah do řemesla. Pustit se do něčeho, co jsem nikdy nedělal, je pro mě výzva. A vážím si důvěry, která při tom všem mezi námi je.

Objevil jsi tu i nějaký poklad? Technickou nebo stavební zajímavost?

Třeba když se dělala kancelář, sekretariát, přesekal jsem elektriku a narazil jsem ve zdivu na starou minci z doby války. No a ta zajímavost, to je stoprocentně krov. Vazba, spoje, čepy. To je prostě koncert pro tesaře, stará, poctivá, nádherná práce. A to mě vede k tomu, co jsem občas udělal. Chci to ještě udělat, než odejdu, že si uvařím kafe, a když je sluníčko, vylezu nahoru, úplně na střechu, kde je velký ohoz. A tam si s tou kávou sednu a vychutnám si ten nádherný výhled na celé okolí.

Poděliš se s námi o nějaký vtipný nebo hororový zážitek?

Když jsem nastoupil, hodně se tu kradlo. Chodili sem zloději ještě přes divadlo, nebyly tam žádné mříže, žádné zabezpečení. Ukradli nám třeba spoustu židlí, televizi, video... Najednou zmizlo třeba 20 židlí. A nikdo nevěděl kdy, nevěděl proč, nevěděl jak. To bylo trochu děsivé. Dělalí jsme pak nějaká opatření, občas tu přespával můj bratr, který dělal strážní službu, měl bojového psa, tak tu pár nocí spal a hlídal to. Ale nikdo zrovna v tu dobu nepřišel. Možná jsme ale nenachytali toho pravého, protože ten pravý věděl, že to tu hlídáme. Už tady dávno není. A navíc

„šuškanou“ šířil mezi kantory, že od té doby, co je tu pan Pacner a pan školník, tak se ty věci ztrácí. Přede mnou to ale nikdy neřekl.

A ten vtipný?

Těch je samozřejmě víc. Kdysi tu míval školník byt, tam, co je teď dechové oddělení, hned u vchodu. A ti poslední školníci, když se odstěhovali, nechali na dvorku králíka. Tak jsem si řekl, vykrmím ho, nebudu ho likvidovat, protože byl ještě malý. Nějakou dobu jsem ho chodil krmit a dolívat vodu a nevím co všechno, rohlíky, tvrdé chleby. A najednou přijdu a králík v prčicích. Já jsem říkal, to není možný, takový vysoký zdi, odtud by neutekl.

No, byl tady jeden kantor, který má různé diety... Ale králíčí maso může. On toho králíka normálně sežral! Normálně si počkal, až jsem ho vykrmil a snědl ho. On se k tomu pak přiznal, je to úžasný chlap, strašně hodný. Tak to byla sranda. Já jsem mu to samozřejmě přál, ať si ho dá. ☺

Nastupoval jsi v devadesátkách, v čem byla doba pro Tebe jiná?

Bylo to asi všechno klidnější. Případá mi, že aktivity stále narůstají. Dříve jsme byli hodně zaměřeni na charitativní akce, benefice, vystoupení v nemocnicích, bylo to trochu jinak postavené.

Co rád děláš, když nejsi v práci?

Co se týká klasického odpočinku, tak toho je poskromnu. ☺ Kromě těch čtyř dětí, které nás s manželkou zaměstnávají na plný úvazek, když přijdu domů, tak se starám o starou nemocnou maminku. Když se podaří někdy uniknout, je to dílna a práce se dřevem. Soustružím dřevěné misky – teď jsem dělal dětem na základce domečky – výřezy, k tomu nějaká okýnka, oni lepili, šmirglovali, vrtali... Mám rád i těžkou práci na zahradě, řezání dřeva, ale to považuju za běžnou součást života, nechodím si tak cíleně čistit hlavu.

Jaké máš teda plány na důchod?

Rozhodně si nemyslím, že se budu nudit. Krom toho, že mě čím dál víc potřebují naše pěstounské děti a moje maminka, půjde moje žena na operaci, na celé prázdniny tak máme program zajištěný. A chtěl bych si dát do pořádku věci, na které jsem neměl celá léta čas. (Čtyři děti, z toho jedno miminko a jedno batole, to se u nás zastavil všechen náš běžný život a všechno bylo vzhůru nohama.) V neposlední řadě, po těch mnoha letech, co jsem tady, chci dělat něco i sám pro sebe. Pořídil jsem si kolo, tak bych rád na něm jezdil a dělal si procházky. Vyjet někam autobusem a vrátit se pěšky zpátky. Na hlídání už se hlásí vnučka z Líšně, která k nám chodí ráda, protože jsou tu děti a milovaná babička. A potom to moje „poslání“, jak to vnímám, sirotky a vdovy. Už to tak je teď. Mám jich kolem sebe víc, a jak se dozví, že už jsem v důchodě, očekávám, že to nabere obrátky☺

Máš nějaké motto, citát?

Já o těch věcech nepřemýšlím, já je chci žít. Asi to, co je i v Bibli: jak chceš, aby se lidi chovali k tobě, tak se chovej i ty k nim. Je to o přístupu k lidem, o komunikaci s nimi. Pak docílíš věcí, o kterých se ti ani nezdálo. Vidět člověka jinýma očima, ne jako někoho, kdo prudí, ublížil mi, je takový-makový, ale projevít mu úctu.

A nějaký vzkaz na závěr? „Ahoj, odcházím, ale ještě Vám chci říct...“

... že mi s vámi bylo moc dobře. Byl jsem tu moc rád. Některé chvílky byly náročnější, ale stálo to za to. Byli tu a jsou tu skvělí lidé, moc si jich vážím a bylo mi mezi nimi dobře. Věřím, že je neopouštím, ale že se budeme i nadále potkávat.

PLES ZUŠ VEVEŘÍ

Plesy prý už naše škola kdysi pořádala. Ten poslední prý asi tak před dvaceti lety, tvrdí naši pamětníci. Takže když se někde objevil pojem 1. ples ZUŠ Veverčí, byla to vlastně pravda. Obnovíme tradici?

Abyste si to uměli trochu představit...

Prostředí krásně vyzdobené a nasvícené, lidé naladěni, muzikanti jakbysmet. Úvodní laskavé slovo pana ředitele a pana starosty a následná pohádková polonéza dokonale odpoutaly pozornost od pracovních starostí a pomohly všem nastoupit na vlnu uvolnění a pohody.

Na pódiu se vystřídaly čtyři produkce: dvě školní tělesa Kuželky a Rockin' Rascals, plesoví profíci Another Way, a zpěvák Radek Novotný, který byl zároveň skvělým moderátorem celého večera. Neradi bychom hýřili lacinými superlativy nebo hodnotili, kdo z nich byl nejlepší, protože každý máme svůj vkus. Každý si ale přišel na své, program byl různorodý a přesto celistvý. Účinkujícím se povedlo návštěvníky plesu perfektně rozhýbat, propojit, dodat jim pořádnou porci mladé energie a plesový kus romantiky.

Máme velkou radost, že se akce podařila a pochvalovali si nakonec jak účastníci, tak účinkující a organizátoři. Tímto děkujeme zvláště dvěma hlavním organizátorkám Gabriele Hrabalové a Markétě Szendiuchové.

Falešné obavy nezohledňovat!

Pro příště: Váš partner či partnerka netancují? Vyrzte s kamarádkami! Netančíte vy? Pojdte si klidně jen posedět (a třeba to nevydržíte a tančit začnete). Kam s dětmi? Vezměte je s sebou! Nemáte co na sebe? Tak tahle výmluva se nepočítá ☺ Je to moc formální a sešňovaná akce? Není! Sice nám to sluší, ale cíl je být spolu, ne se předvádět.

Přesně tohle totiž bylo na plese nakonec vidět. Spokojené mladé i starší páry, bavící se skupinky kamarádek, táty, kteří vytáčeli své dcerky a dcery. Dědečky a babičky tančící na hudbu svých vnuků. Tak až budete příště váhat, nebojte se a přijďte, nebudete litovat.

Co bychom ještě vylepšili

Nabídli bychom více lístků do tomboly, možnost nealkoholického welcome drinku a možná i nějaký časový posun. Začátek v 18 h je na ples brzy, ale je volen s ohledem na mladé muzikanty i účastníky plesu. Do půlnoci je to ale potom dlouhá doba. Začít příště později nebo skončit dříve pro lepší nedělní vstávání? Napadá vás ještě něco?

A několik reakcí na závěr

„Byl to večer plný energie, radosti a setkání lidí, které spojuje ZUŠ Veverčí – žáků, rodičů, učitelů i přátel školy. Přesně takové chvíle dávají naší práci smysl,“ říká o plese pan ředitel Halíček. „Velké poděkování patří panu starostovi Filipu Lederovi a městské části. Velmi si vážíme toho, že v nich máme partnera, který školu dlouhodobě podporuje a má o umělecké vzdělávání skutečný zájem. Díky za důvěru, otevřenost a podporu, kterou nám dáváte. Poděkování patří také paní Petře Elisabeth Kačírkové a celému týmu Rubín Žabiny. Nejen za možnost uspořádat ples právě zde, ale i za dlouhodobou spolupráci, vstřícnost a profesionální přístup. Máme radost, že právě v Žabovřeskách funguje silné propojení školy, kultury a lidí, kteří chtějí věci posouvat dál. Děkuje všem, kteří u toho byli, a těšíme se na další společná setkání.“

„Ples byl super, děkujeme všem za krásný program,“ shrnuje Zdeňka Friáková. Její slova potvrzuje i Rinsa Say: „Ples byl úžasný, velké díky všem organizátorům. ♥“ Fotografka Jitka Bublíková (Phototropia) oceňuje mimo zmíněné také pečlivou přípravu i skvělou hudbu. Prohlédněte si, co svým objektivem zachytila!

SLAVNOSTNÍ KONCERT LETOS DVOJMO A S LIPSKEM

V dubnu jsme přivítali orchestr hudební školy Musikschule Leipzig „Johann Sebastian Bach“. Spolupráce našich škol vychází z dlouhodobého partnerství mezi městy Brno a Lipsko. Součástí setkání je tradičně nejen společné zkoušení, ale také poznávání hostitelského města. Návštěva vyvrcholila slavnostním koncertem, na němž se představily orchestry obou škol samostatně i ve společně nastudovaném programu.

Jak právě vy asi už víte, ZUŠ Veveří je moderní a aktivní škola, která se pravidelně zapojuje do kulturního života města a podporuje své žáky v získávání nových zkušeností doma i v zahraničí. Náš smyčcový orchestr navštívil Lipsko před dvěma lety a vystoupil v prestižním sále Gewandhaus.

Společné vystoupení se letos uskutečnilo 13. dubna v Besedním domě v rámci Slavnostního koncertu k 75. výročí založení školy, které v tomto školním roce slavíme. Závěrečné společné Preludium ze Charpentierovy skladby Te Deum bylo sice dvouminutové, ale přesto impozantní. 75 hráčů od nejmladších po téměř dospělé, z Česka i Německa, hrálo jedním hlasem a symboliku byste v tom našli bohatou. Německé kolegy jsme mezi zkouškami vzali i do neobvyklých a krásných prostor Vodojemů na Žlutém kopci.

Akce se konala pod záštitou primátorky města Brna JUDr. Markéty Vaňkové, podpořil ji také odbor mezinárodních vztahů města Brna a Česko-německý fond budoucnosti. Vážíme si těchto příležitostí, které přispívají k lidskému, kulturnímu i uměleckému obohacení a posilují přátelské vazby mezi mladými hudebníky i našimi městy.

Jak probíhalo setkání s německými kolegy

Poprvé jsme se setkali v sobotu 11. 4. v sále hotelu Continental. Děti z Lipska šly na zkoušku rovnou z autobusu, takže nějaké velké seznamování neprobíhalo, všichni byli rádi, že stíhají ladit a rozestavit židle. Když bylo vše připraveno, zahájil setkání oficiálně pan ředitel Halíček srdečným přivítáním a představením pedagogů. Jakmile zvedla paní učitelka Machová taktovku a začalo se hrát, bylo to jako kouzlo – všichni si najednou rozuměli! Děti tak mohly hned na úvod zažít, že hudba opravdu spojuje. Následná komunikace si pak vystačila s pár nespěšnými slovíčky nad stoly s dobrotami, které připravily naše maminky.

V neděli dopoledne jsme už zkoušeli v Besedním domě. Odpoledne pak německá výprava vyrazila v doprovodu našich pedagogů do zmíněných Vodojemů. Ve hře byla i společná plavba po přehradě, ale harmonogram byl neúprosný. Je těžké vybrat v Brně jen jedno místo, které stojí za to a ocení ho i náctiletí. Kam byste takovou návštěvu vzali vy?

V pondělí dopoledne byla lipská delegace přivítána zástupci města na brněnské radnici a odpoledne už jsme byli zas všichni v Besedním domě, abychom absolvovali akustické zkoušky a vyladili detaily.

Slavnostní koncert

Jak už je napsáno výše, vrcholem setkání bylo společné vystoupení na Slavnostním koncertě. Ten byl sám o sobě výjimečný. Atmosféru přiblíží fotky na další straně, zajímavý je ale fakt, že se letos sešlo tolik nominací na kvalitní čísla, že jsme ho rozdělili do dvou koncertů. O týden později se tak konal Jarní koncert v Sále Milosrdných bratří.

O hudebních zážitcích a jednotlivých interpretech by se dalo hodně napsat, ale místo toho vám doporučujeme přijít si to poslechnout. Protože jsme neskromně zhodnotili, že naše orchestry mají vysokou úroveň a naši šikovní žáci potěší i citlivé ucho posluchače zvenčí (zatímco rodiče samozřejmě ví, že jejich děti jsou úžasné 😊).

Na koncertě jsme také slavnostně předali ocenění našim novým ambasadorům, čestným reprezentantům ZUŠ Veveří, které vám v tomto čísle také představujeme.

CO JSME OBJEVILI VE VÝTVARNÝCH ŠUPLÍCÍCH

Vernisáž 4. 3. 2026 otevřela novou výstavu Z výtvarných šuplíků, která bude zdobit naše školní chodby až do konce května. Výstava zve návštěvníky do zákulisí výtvarného světa. Umožní jim nahlédnout do skrytých, mnohdy tajuplných míst plných barev, vůní, nástrojů, nejrůznějších materiálů i nečekaných pomůcek, které dávají vzniknout originálním dílům.

Součástí vernisáže byly i otevřené ateliéry – návštěvníci si mohli některé pomůcky a techniky sami vyzkoušet. Děkujeme dětem za jejich odvahu zkoušet nové věci a vám rodičům za podporu. Přejeme vám, aby vás naše šuplíky inspirovaly k vlastní tvorbě!

Běla Zemánková

Spousta věcí, technik, možností

Každý výtvarník má svůj šuplík – místo, kde ukrývá své cenné pomůcky a věci – například starou násadku s perem, která, přestože je oprýskaná, sedí v ruce, klouže po papíře a kreslí přesně tak, jak chceme – jemně, drsně, ale i hravě. Zbytky starých pastelů, jejichž pigment je tak jemný, že se při doteku s papírem mění v samet.

Je to místo ostražitě hlídané a téměř nedotknutelné, protože ukrývá poklady. I přesto nebo právě proto jsme se rozhodli, že vám některé z nich ukážeme a podělíme se s vámi o radost, kterou nám přinášejí. V našich šuplících toho najdeme opravdu mnoho – od obyčejných tužek až po speciální pomůcky jako jsou například rydla na linoryt nebo na suchou jehlu. Své místo tu také mají nejrůznější materiály, odstřížky, provázky, dřívka, ale i korálky, drobné předměty a spousta dalších.

Z tohoto důvodu jsme se rozhodli, že výstava na toto téma nebude poslední, ale bude mít pokračování i v příštím roce. V tomto školním roce žáci prohledávali především šuplíky s tuší černou i barevnou, uhlem a rudkou, pastelkami, rovněž s barvami vodovými, temperovými i anilinovými, s pastely suchými, voskovými i olejovými, ale také šuplík plný barevných papírových odstřížků. Zkoumali, jak se barva chová, když ji nanesou rychle nebo pomalu, štětcem nebo hranou špachtle, na suchý nebo mokrá podklad.

Učili se, že barva může být plocha, textura, gesto i nálada. Že tuš může být jemná jako vlas i temná jako kaluž a že se rozlévá po papíře jako živá. Pero dokáže být jemné i drsné, umí kreslit linku, která se třese, láme, zrychluje nebo mizí. Štětce umí nejen malovat, umí i kreslit linku, skvrnu i stopu pohybu, jak důležitý je jeho tah.

Šuplík se zbytky barevných papírů nabídl možnost tvorby koláže – útržky a tvary se skládaly, vrstevly a spojovaly do nových obrazů, které děti ještě dotvářely pomocí kreseb. Koláž je krásným dokladem toho, že i malý kousek papíru může mít velký význam, když se stane součástí celku.

Malou ukázkou, jak může vypadat drobný výtvarný objekt a instalace, jsou Šuplíky mladších žáků vystavené ve vitríně v prvním poschodí.

Cílem výuky celého tohoto projektu nebylo vytvořit dokonalý výsledný obraz, ale především pochopit proces tvorby a také to, jak materiál a nástroj pracuje. Jak reaguje, jak se chová, jak klade odpor nebo naopak vede ruku. Žáci se učili pozorovat, experimentovat, riskovat a hledat svůj výtvarný jazyk. Každá vystavená práce, každý experiment, každá stopa štětce, rydla nebo špachtle je přímým svědectvím o tom, jak žáci přemýšlí a jak se učí tvořit.

Dana Babocká

SOUTĚŽE ZUŠ: příležitost, nebo tlak?

Každé jaro se na základních uměleckých školách rozbíhá kolotoč soutěží pořádaných jak ministerstvem, tak různými školami a organizacemi. Ministerstvo školství každoročně ve spolupráci s Ústřední uměleckou radou ZUŠ ČR vyhláší soutěže žáků základních uměleckých škol. „Účast žáka i učitele v jednotlivých kolech soutěže i při dalších souvisejících akcích (koncerty vítězů, přehlídky vítězných prací a jevištních či literárních uměleckých projevů) se považuje za součást výchovně vzdělávací práce.“ Jednotlivé obory se střídají v tříletých cyklech. Smyslem soutěží má být podpora nadaných žáků, porovnávání výsledků vzdělávání, výměna zkušeností, sebereflexe, motivace a růst uměleckých a pedagogických osobností.

Plní soutěže skutečně svůj účel? Jsou pomocí a motivací? Nebo vytvářejí nátlakové konkurenční prostředí, které do uměleckého vzdělávání nepatří?

Když se to zvrtně

Odpůrci soutěží upozorňují, že umění je svobodný prostor, kde může každé dítě najít vlastní cestu bez ohledu na míru talentu. Cílem výuky by neměl být výkon ani sbírání diplomů, ale vztah k umění a rozvoj osobnosti. Neměly by být děti vedeny místo soupeření spíše k naslouchání, společnému tvoření a sdílení?

Boskovická klavíristka Kristýna Šamšulová popisuje zkušenost, jak se během soutěžního období „z hraní stane atletika“ a hon za oceněním. Upozorňuje také na psychologická rizika. Několikrát byla svědkem situace, kdy žák úspěšně postoupil do krajského kola a tam získal velmi málo bodů ve srovnání s ostatními. „Takové dítě pak velmi snadno propadne pocitu, že hrát na nástroj neumí, že není dost dobré, a protože je už lapené v pavučině chválení a oceňování, má najednou pocit, že nemá smysl dál na nástroj hrát.“ Opakované hodnocení zvenčí může dětem komplikovat schopnost zdravě vnímat vlastní hodnotu.

Učitelé by si podle ní měli klást otázku, zda účast v soutěži skutečně prospívá dítěti, nebo spíše naplňuje jejich vlastní potřebu viditelných pedagogických výsledků a uznání. A právě zde přicházíme k jádru věci: soutěž je nástroj. Záleží, jak s ním zacházíme.

Rovnováha a rozvoj

Pedagog Jaromír Zubíček se na soutěže dívá pozitivnějším optikou. Ve své odborné práci zdůrazňuje, že interpretační soutěže mají ve vzdělávání své místo. Mohou rozvíjet vytrvalost, koncentraci, schopnost pracovat s trémou i veřejně vystupovat. Přinášejí motivaci a nové zkušenosti.

Zásadní však podle něj je, aby soutěže vycházely z Rámcového vzdělávacího programu a podporovaly rozvoj klíčových kompetencí – nikoli pouze výkon a sbírání ocenění. Zmíněná negativa vidí také, jsou to ale pouze rizika, která je potřeba pohlídat. Soutěže budou pro děti přínosem, pokud zůstanou prostředkem k růstu, nikoli měřítkem lidské hodnoty.

Jak toho dosáhnout?

Shoda obou pohledů je tedy větší, než by se mohlo zdát. Klíčovou roli hraje učitel, rodiče i vedení školy. Dokážeme-li udržet rovnováhu mezi zdravou motivací a radostí z hudby, mohou soutěže obohacovat. Jak tomu pomoci?

Třeba zůstat během soutěžního dne v sále a pozorně sledovat a ocenit své soupeře místo toho, abychom odjeli okamžitě po svém soutěžním vystoupení. Nehodnotit opovrhlivě výkon „konkurence“ – místo žárlivosti a kritiky projevit úctu a respekt. Zajímat se, usmát se, pozdravit.

A tak otázka nestojí jen „Soutěže ano, či ne?“, ale spíše: Jak je uchopíme – a co jim chceme dětem předat? Přejeme našim dětem, ať se jim na soutěžích daří a ať si z nich odnesou opravdu to nejlepší – a je toho mnohem víc než diplom!

Jak to máme na ZUŠ Veveří

Můžeme vás ujistit, že u nás na ZUŠ Veveří umístění v soutěži nebereme jako měřítko osobní hodnoty, to pak opravdu může napáchat víc škody než užitku. Pro nás je soutěž motivací k růstu, příležitostí něco se naučit a posunout se dál, získat nadhled i „tipy zvenčí“, vnímáme ji jako cennou zkušenost bez ohledu na výsledek. Žáci, kteří mají zájem, mají naši maximální podporu.

Zdroje a doplnění:

Článek „Soutěže ZUŠ, tentokrát trochu jinak...“, Lubor Bořek, najdete na www.rizeniskoly.cz

Článek „Význam interpretačních soutěží a jejich vliv na vzdělávání žáků základních uměleckých škol“, PhDr. Jaromír Zubíček, ArtD., www.ped.muni.cz/***/zubicek.pdf

Příspěvek Hudební soutěže často nadělají víc škody než užitku, Kristýna Šamšulová, <https://ohlasy.info/clanky/2015/04/hudebni-soutezeni.html>

DRAMAŤÁK PODLE PANÍ UČITELKY SÁRY

Sára Teplý Venclovská se rozhodla jít cestou více menších projektů. Letos jsme mohli vidět představení Ukradené Vánoce, Hrdinky a připravuje se Tracyho tygr. Naše mladé herečky a herci si pochvalují přístup k výuce, díky kterému si mohou zkusit nové způsoby herecké práce a sebevyjádření i nové prvky samotného představení. „Jde mi především o to, aby se v tom žáci cítili dobře,“ říká pedagožka.

Ukradené Vánoce (naše a Tima Burtona)

Příběh je ze stejnojmenné knihy Tima Burtona, ze které později vznikl i animovaný (loutkový) film. Jde o příběh Jacka, kostlivce, který reprezentuje ducha Halloweenu a kterému se přestane líbit být duchem depresivního svátku, proto se rozhodne unést Santa Klause, aby se mohl sám stát představitelem Vánoc. Bohužel k Vánocům přistupuje jako k Halloweenu, jak je mu vlastní a nesetká se s velkým přijetím, ba naopak.

V představení jsme pracovali s popovou hudbou, tancem, pohybovým, expresivním herectvím a výrazným líčením, proto tedy termín popová groteska. Je to kombinace hereckého stylu a hudebního žánru.

Právě práce s líčením, ale také se světly i mlhou, mladé herečky nadchlo. Také publikum ocenilo profesionální výraz představení. Do choreografií se pak propsala příjemná atmosféra ve skupině, kde se děvčata nebojí kreativity a společné tvoření je pro ně radost. „Baví mě dívat se na ostatní, jak si to užívají, bylo mi s nimi moc fajn,“ říká Zdeňka. „Cítili jsme se přijatí a z hlediště k nám doléhala pozitivní energie, která nás motivovala,“ doplňuje učitelka.

„Atmosféra byla parádní, publikum skvělé, takže se hrálo samo,“ pochvaluje si Sára. Někteří museli přesto zabojovat se stresem, „ale pak se člověk rozehraje a je do dobrý“, usmívá se Verča. „Já mám radost, že se to povedlo, vypadali jsme skvěle a hrálo se nám dobře,“ zakončuje Alex. Díky vám všem!

Hrdinky

Autorský divadelní projekt pro dívky 10–13 let je inspirovaný stejnojmennou knihou. Propojuje příběhy českých osobností jako Božena Němcová, Františka Plamínková nebo třeba Věra Čáslavská a dalších s dnešní zkušeností dospívání. Ptali jsme se, co znamená být hrdinkou dnes. Každá z dívek si vybrala jednu postavu, která je jí nejbližší a vztáhla její příklad na sebe a naši dobu. Nejde o dějepis, ale o prožitek: holky na jevišti si skrze tyto ženy zkoušejí odvahu mluvit nahlas, stát si za sebou a zůstat autentické. Je to náš pokus přiblížit jejich příběhy tak, aby se mohly stát osobní zkušeností, posílit vědomí vlastní hodnoty, solidaritu i schopnost být slyšet a ukázat, že hrdinství nemusí být velké gesto, ale každodenní rozhodnutí nebát se být sama sebou.

Na začátku skupinka holek ve třídě. Každá jiná vzhledem i povahou. Ale udělají něco, co se v běžné třídě asi moc neděje. Mluví spolu bez předsudků, dopřejí si navzájem prostor a díky tomu objeví ve svých spolužačkách hrdinky. I samy v sobě. V tomto představení, po zásluze odměněném dlouhým potleskem, bylo cítit vzájemný respekt, úctu a povzbuzení.

Tygři

Tracy nechce čekat. Nechce stát v řadě. A pak v zoo potká svého tygra — ne za mřížemi, ale v sobě. Tygra, který říká věci, jež Tracy nedokáže říct nahlas. Na scéně nevidíte naučené role. Uvidíte pět mladých lidí, kteří vedle Tracyho příběhu vypráví i ten svůj — o přetlaku, pochybnostech a touze žít naplno ve světě, který říká: Počkej, zatím co uvnitř tebe je něco, co říká: "Teď!"

Představení starších žáků na motivy románu Tracyho tygr je naplánováno na středu 20. 5. v 17.30.

AMBASADOŘI 2025/2026

Ambasador ZUŠ Veveří je nové čestné ocenění, které v minulém školním roce (2024/25) ustanovil pan ředitel Vladimír Halíček. Tento titul je udělován žákům, kteří v průběhu školního roku výrazně reprezentovali naši školu – ať už svými úspěchy v soutěžích, přijetím na umělecké školy nebo dlouhodobým přístupem a výjimečnou osobností. Jde o výraz důvěry, respektu, a ocenění příběhu, který během svého působení na škole napsali. Ocenění může získat především letošní absolvent, ale i žák, který ve studiu na škole dál pokračuje.

Nejde pouze o výkony. Ambasador je někdo, kdo svou přítomností obohacuje školu – svým talentem, chováním, lidským rozměrem. Žák, který zanechal stopu a který nese jméno školy dál – navenek i uvnitř.

Zuzana Cejpková

Zuzka svou cestu na naší ZUŠ začala v přípravném oddělení tanečního oboru. Ve 2. třídě ZŠ k tomu přibyl sólový zpěv a později také hra na kytaru. Od začátku vynikala pílí a přirozenou muzikalitou. *Markéta Szendiuchová a Zlata Dostálová*

„ZUŠ je pro mě mimo jiné i zdrojem inspirace a kreativity - zážitky s kamarády, obzvláště výživná hodina nebo zajímavá informace, vždycky mi to něco dalo. Je určitě výhodné poslouchat a dělat to, co po nás učitelé chtějí, ale ještě výhodnější je se ptát. Vidí, že je ve skladbě nějaký problém, ale neví, jak ji vnímáme, jak se u toho cítíme. Čím víc jim řekneme, tím lépe nám můžou pomoci.“

Michal Geryk

Nejcennějším přínosem pro dobré jméno naší školy je Michalova spontánní prezentace hudby na veřejnosti. Jeho nadšení, které ho vede k aktivnímu vyhledávání příležitostí ke hře i během rodinných cest a dovolených, je tou nejlepší vizitkou naší ZUŠ. Radost z umění šíří všude, kam přijde. *Jolana Zedeková*

„Baví mě sledovat, jak se ve spolupráci s učitelkou interpretace vyvíjí. A na hře v orchestru je super být součástí většího celku, dozvědět se více o hře na další nástroje a s ostatními dohromady tvořit velkolepý zvuk. Snažte se najít to, co vás na hudbě opravdu baví, hudební styly nebo i nástroje. Když to někdy nepůjde, zkuste to překonat. Stojí to za to, vše se brzy zlepší a hudba vám zase bude dělat radost. Alespoň mně to tak funguje.“

Adéla Humpolíková

Adélka je nejen velký talent, ale obrovský dřič. Už jako malá holčička vynikala nejen čistou technikou, mimořádným hereckým projevem, ale i svou osobností. *Gabriela Hrabalová*

„ZUŠ Veveří není jen škola, kam člověk chodí na hodiny – je to prostor, kde vznikají vzpomínky, přátelství, kde se rodí radost z tvoření, kde si každý najde svou cestu, kde může překonávat vlastní hranice. Místo nekonečných možností a zážitků. Otevírají se nám tu neuvěřitelné možnosti, za které jsem opravdu vděčná. Do budoucna bych se tanci dál chtěla věnovat. Mým snem je stát se muzikálovou herečkou.“

Sofia Elena Hybášková

Sofia zaujme obdivuhodným hudebním výrazem, energií a přesvědčivostí. Její přirozené nadání podtrhuje extrovertní povaha, radost z vystupování a schopnost strhnout publikum. Zajímavé je, že zpočátku hrávala především podle sluchu, díky ochotě k práci s notovým zápisem získal její projev hloubku a jistotu. *Lucie Kubátová*

„Pro mě je ZUŠ Veveří místo s velmi přátelským prostředím, jsou tu milí a vstřícní učitelé i žáci. Je to místo, které mi dalo spoustu příležitostí hudebně se rozvíjet a nabrat spoustu

životních zkušeností. I špatná období nakonec slouží k pokroku. Zkuste najít něco, co vás opravdu naplňuje a dělá vám radost, a právě tak zjistíte, jaké je to žít svůj život naplno.“

Jakub Sedláček

Jakub je spolehlivý a zodpovědný, i při náročnějších situacích a drobných neúspěších si zachovává pozitivní přístup, nevzdává se a snaží se na sobě neustále pracovat. Je cílevědomý, vytrvalý a má krásný vztah k hudbě. *Tomáš Prokop*

„Vždycky je tu cesta ke zlepšení, jen ji musíte najít. Budete pak vděční těm, kdo vás podporovali i sami sobě, že jste to nevzdali. Svým hraním bych chtěl dělat opravdovou radost nejen sobě, ale do budoucna třeba i ostatním.“

Michaela Skovajsová

Míša je velmi talentovaná, skromná a srdečná dívka. Je inspirací a motivací pro celé naše taneční oddělení. Vyniká velmi dobrou klasickou technikou, citlivostí a pevnou vůlí, bez které by to nešlo. *Gabriela Hrabalová*

„Nebudte na sebe zbytečně přísní. V tanci i dalších uměleckých oborech je jistě nezbytná pečlivost a technická přesnost, pozornost upřená výhradně k chybám a nedostatkům ale může kazit radost z umění samotného. Věřím, že nadšení z uměleckého projevu je důležitější než honba za dokonalostí.“

Filip Stejskal

Filip se během deseti let studia melodických a blanzvučných bicích nástrojů stal výraznou muzikantskou osobností. Kromě precizní hry se věnuje i tvorbě vlastních aranží. Inspiruje svým talentem a kreativním přístupem k hudbě. *Martin Kleibl*

„ZUŠka, obzvlášť ta naše, ti nabídne všechno, co potřebuješ, aby ses naučil svůj obor, jak jen nejlíp můžeš. Možnosti tvořit, být kreativní a zlepšovat se v plné rychlosti a síle. Je to jen na tobě, jak moc se budeš snažit a jak moc budeš chtít být dobrý. Záleží opravdu jen na tobě.“

Elena Szendiuchová

Elena svým systematickým přístupem, pracovitostí a přirozeným hudebním cítěním dlouhodobě potvrzuje, že hudba je pro ni nejen studijním oborem, ale skutečným posláním. *Markéta Szendiuchová*

„Na ZUŠ Veveří máme společné zážitky, podporujeme se a sdílíme radost z hudby. Nakonec jsme tam všichni tak trochu jako jedna rodina, je tady můj druhý domov. Výzvy, které přicházely, mi pomáhá zvládnout pravidelná příprava, podpora učitelů i rodiny a postupně získaná zkušenost. Naučila jsem se, že důležitá je trpělivost a víra ve vlastní schopnosti.“

Berta Zachovalová

Jakmile se Berťa na naší škole "zabydlela", začala vedle houslí navštěvovat také komorní a orchestrální ansámblы. Z jejího širokého záběru je patrné, že je studentkou pilnou, přemýšlivou a cílevědomou. *Jan Bělohávek*

„ZUŠ Veveří je skvělé prostředí, které mi dalo spoustu hracích příležitostí a kde jsou všichni přátelští a ochotní pomoci. A hraní? Čím víc času a práce tomu dáte, tím víc vás to bude bavit. A hlavně si to užijte!“

Všem vám moc gratulujeme k dosavadním úspěchům a přejeme spoustu splněných snů!

VTIPY A KŘÍŽOVKA

Dá se na Slovensko dojet na osloví?
Nedá, na hranicích musíte předsednout na somára.

Ve výtvarné výchově:
„Honzíku, proč jsi nakreslil
tátovi modré vlasy?“
„Protože nemám plešatou
pastelku!“

Ptá se paní učitelka:
"Co víte děti o významných matematicích starého Řecka?"
Přihlásí se Pepíček a povídá:
"Všichni zemřeli!"

Honzík ukazuje otci vysvědčení:
"Teda něco tak strašného jsem ještě neviděl."
"Já taky ne, včera jsem to našel ve tvých věcech."

Nájemník si stěžuje domácímu:
"Už několik dnů mi zatéká do bytu. Jak dlouho to bude ještě trvat?"
"Jak to mám vědět. Zeptejte se meteorologů."

Na třídní schůzce:
"A nezlepšil se náhodou můj syn?"
"Ale jistě,
váš podpis již falšuje daleko lépe."

„Zbyla mi horká voda. Nevíš, co s ní?“
„Dej ji do mrazáku,
horká voda se vždycky hodí,“ míní kolega.

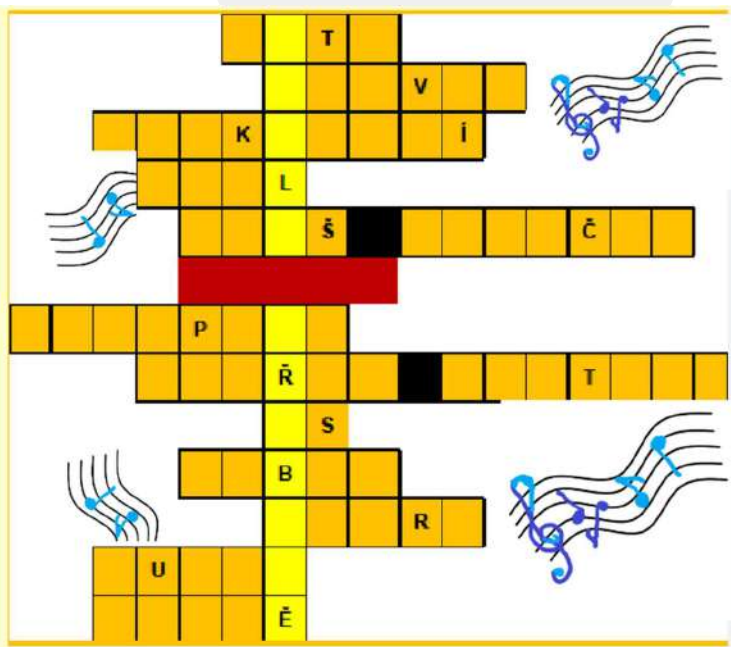
Blázen se večer v parku vypyřádává kolemjdoucího:
„Co je to lesklé na obloze?“
„Přece měsíc, pane.“
„A jaký? Leden, únor...?“

Návštěvník se ptá sochaře:
„Odkud máte tolik soch?“
„Všechny jsem je vytesal z
mramoru.“
„A jak jste věděl, v kterém kusu
kamene se skrývají?“

Vylušti název české lidové písně ☺

1. Hudební značka pro tón
2. Strunný klávesový nástroj
3. Repetice je znaménko pro
4. Folkový zpěvák - Karel...
5. Český hudební skladatel
6. Žestový hudební nástroj
7. Český hudební skladatel
8. Předznamenání - posuvka
9. Dechový nástroj
10. Příběhy lišky Bystroušky je název
11. Rytmický nástroj
12. Moderato znamená hrát

Vytvořila: Bohumila Raděntová

Nota-klavír-opakování-Kryl-Leoš Janáček-trumpeta-Bedřich Smetana-es-hoboj-opery-buben-mírně

CO NÁS JEŠTĚ ČEKÁ

KVĚTEN

- 5., 11. - 13. 5. Talentové zkoušky, *omezená výuka*
5. 5. Hudební podvečer
6. 5. **Beseda u cimbálu**, KD Rubín
14. 5. Hudební podvečer
19. 5. **75 zpět**, divadelní představení, R. Novotný
21. 5. **Muzikálové hity**, pěvecký koncert, Café Zahrádka (Černá pole)
27. 5. **Tracyho tygr**, divadelní představení, S. Teplá Venclovská
24. 5. **Ve víru muzikálů**, taneční vystoupení, Cabaret des Péchés
31. 5. **Tančíš, tančím, tančíme**, taneční vystoupení, Divadlo na Orlí

ČERVEN

1. 6. **Absolventský koncert – klavír**
2. 6. **Absolventský koncert - cimbál**
3. 6. **Vernisáž absolventské výstavy**
4. 6. **Absolventský koncert**, Barokní sál
7. 6. **BigBand koncert**, Cabaret des Péchés
11. 6. **Absolventský koncert v sídle ombudsmana**
10. 6. **Propojení generací**, koncert s Czech Virtuosi, Sál Milosrdných bratří
17. 6. **ZUŠka na vzduchu**, celoškolní happening před radnicí
20. 6., 21. 6. **Katana**, hudební projekt orchestru MiDiversa a tanečnic Pavly Šebíkové, Co.labs

Divadelní představení žáků Radka Novotného

... ABY SE NEZAPOMNĚLO

75
ZPĚT

ÚTERÝ 19. 5. 2026

17:00, 18:45

DIVADELNÍ SÁL

Rok 1950 je významným nejen pro ZUŠ Veverí,
zapsal se také do mnoha lidských srdcí a světových kronik.

PAMĚŤ | ODVAHA | SVOBODA

Vhodné pro děti od 13 let.